

MEMORII

StudIS

2015

©Th3Mirr0r

MEMORII

©Th3Mirr0r

Editura StudIS
adicenter@yahoo.com
Iasi, Sos. Stefan cel Mare, nr.5
Tel./fax: 0232 – 217.754

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
PETREA, MARIAN IULIAN

Memorii/Petrea Marian Iulian. Vatra Dornei : StudIS, 2015
Bibliogr.
ISBN 978-606-775-055-3

821.135.1-1
821,135,1-94

Consilier editorial: Dranca Adrian
Secretar editorial: Roznovăţ Mihai

Pre-press, tipar digital şi finisare:
S.C. ADI CENTER SRL
Şos. Ştefan ce Mare, nr. 5
Tel.: 217 754

Copyright © 2015
Toate drepturile asupra acestei ediţii sunt rezervate autorului

Cuvânt Înainte

Această carte cuprinde trăsături esențiale ale vieții, structurate astfel încât să ofere o percepție aleasă a elementelor care nu numai că farmecă prin simplitatea lor, ci şi descoperă căi prin care omul se poate redescoperi, drept parte integrantă a universului.

Departe de toate îngemănările circumstanțelor care permit întoarcerea omului la naturalețe, nevoia de cunoaştere joacă un rol foarte important – se poate spune că abordarea unor principii adânc înrădăcinate în filozofie, devine o necesitate, atunci când parcă lipseşte ceva, din decorul original. Perspective au fost şi vor fi – de aceea, în această incursiune spre Sinele propriu, factorul cheie devine însăşi percepția sufletului.

Putem suprapune legile naturale asupra tuturor părților integrante ale dezvoltării planurilor lumeşti – în acelaşi timp, transformările energetice vor oferi nu numai o amplă înțelegere a naturaleții primordiale, cât şi bazele unui echilibru prin prisma proceselor definite de Natură.

Această carte o dedic tututor iubitorilor de artă, prin orice formă a sa naturală, în special formele scrise ale poeziei, în rimă sau fără. Fie ca mulți dintre artiştii necunoscuți încă, ai neamului românesc, să facă la rându-le, o artă, lăsând-o în vederea tututor, nestingherită, aducând la lumină frumusețea sufletească!

(2011 - 2013)

Petrea Marian Iulian
(Th3Mirr0r)

Distribuirea gratuită a cărţii în format digital, este permisă, atât timp cât mi se respectă drepturile de autor şi fără implicaţii comerciale.

Mă întreb adeseori

Mă întreb...
Oare, cum se scurge fiecare clipă,
Prin clepsidra timpului
Şi şterg
Fiecare notă, din foaia răsucită
În amintirea omului
Care a fost cândva...

Cumva, privesc melancolic
Dincolo de nori;
Ştiu că doar soarta
Îmi mai zâmbeşte, ironic;
Dar pacea, încă se reflectă
În ochii mei, sclipitori
Şi nici chiar moartea
Nu îi va închide
Atunci când visează către Rai,
Pe încă o mie de ori,
Când mă întreb, adeseori...
Cine fost-am... cândva...

Ploaie şi vânt

Vai, picăturilor, împrăştiaţi-vă în toate zările,
Ştergeţi fiecare rost de piatră, cu o formă,
Pradă chinurilor, îmbrăţişându-vă comorile,
Lăsând-o veşnic, sfărâmată, cu latura-i diformă!..

Vai, vântule, cum hoinăreşti... de-o viaţă,
Abandonându-ţi orice vis, pe care l-ai nutrit,
Când însuşi tu, orfanule, îmbătrâneşti, subit,
Cu lacrimi, ascunzându-ţi chipul, în pătura de ceaţă!..

Mi-e dor să scriu

Uneori...
Mă cuprinde un dor imens
Să scriu...
Aşa cum o făceam, în ceas târziu,
Adeseori
Pictând cu patimă un nor
Pe cerul dens,
Tot căutându-mi înger păzitor
Cum şade-n dreapta mea,
Ocrotitor,
Călăuzindu-mi mâna
Pe-o coală de hârtie
Ce am lăsat-o spre final, doar ție,
Numindu-te "drag cititor",
Căci pacea, Dumnezeu...
Mi-a dat-o mie
Atunci când scris-am primul vers,
Cu zâmbetul aprins, pe chipul meu,
În ceas târziu
Când mi-a fost iarăşi dor... să scriu...

Sânge de român

Îmi susură-n vene,
Cu bătăi de tobe
Şi lacrimi;
Se coboară, alene,
Dintre stele diforme,
În umbră de paltini.

Se-ascunde în cer,
Protejat de un nor
Din care un înger
Rosteşte uşor
Un stih...
Către acelaşi Paradis,
Un vis devenit efemer,
O clipă de dor,
Un zgomot de tunet...
'Nainte să mor
Ca să mă nasc...
În locul promis.

Salt o piatră
Şi văd o lume
Demult întinată
De visele hâde
Ale altora...
Ar fi fost...
Demult, sfărâmată,
Dacă străbunii
Nu s-ar fi ridicat,
Din mulțime,
Cu voci către cer,
Cu marea vădit supărată,
Cu tunet, mugind, stingher,
Pentru tine.

Şi-ți zboară prin vene,
Acum...
Cu acelaşi zgomot de tobe
În lacrimi şi fum,
Când priveşti visător,
Către stele
Şi-n suflet ştii,
Recunoşti...

Că în tine curge...
Acelaşi sânge,
Etern,
De român...

Răspunsuri

Aş vrea să scriu ca drept răspuns...
Un vers,
Dar însuşi versul meu devine...
Un mic... mister, de nepătruns;

Să apuci întunericul de mână,
Cu dor de-a păşi pe cărări
Care doar sclipesc, deasupra,
Cu o lună sublimă?
Oare, încâlcitele cărări,
Se abat prin umbre
Aşternând amintiri
Din privirile altora,
Sumbre?
Ori, poate...
Reflecții,
În mii de direcții?

Atunci când norii înşişi,
Plâng...
E semn de linişte
În sufletul hoinar,
Însingurat, de toate şi de toţi,
Pe-acest pământ.

Cât despre durere,
Să întrebăm pe cei despărţiţi
De tot ce ne-a dat Dumnezeu,
Drept imensă avere;
Să stăm... ca munţii, neclintiţi,
Apoi, ca văile, nedumeriţi,
Ori poate tot ca apele, neliniştiţi,
Simţindu-ne înstrăinaţi şi obosiţi,
Numind durerea altora, durere
- *Iar ce am privit în noi,*
Să fie o plăcere?
Cu ochii goi,
Ne vom lăsa iubiţi
De tot ce ne-a întrăinat,
De tot ce ne-a legat,
De cei necunoscuţi?

Mireni, pe drumul vieții

Ne regăsim, pe drumul vieții,
Mereu, îmbrățișând eternitatea:
Ne-asemuim cu ziua, sau cu noaptea,
Pe Dumnezeu strigând, în ceasul morții.
Ne naştem, rând pe rând, ca firele de iarbă
Sădite-n huma fragedă, din umedul mormânt
Pe care-l spală-n lacrimi de iubire, câte-o față oarbă,
Privind cu drag spre chipul ce-a lăsat-o suspinând;
Ne îndreptăm priviri spre mâna tremurândă
Care s-apleacă peste fruntea noastră înăsprită
Şi ne cutremurăm iubiri, sădite-n veşnică osândă,
Atunci când sufletul ne e cuprins de ură nesfârşită,
Tot desfătându-ne în amăgiri, uitând...
de lacrima cea blândă
Căzând, la pieptul nostru,
din ochii celor care ne-au iubit,
Cu drag, vorbindu-ne despre trăiri
pe care le-am schimbat pe moartea hâdă
Care rânjind, neîncetat,
ne-a despărțit de ce n-am prețuit...

Dar iată, vine clipa... când toate, ți s-arată,
Redând nedumerirea, la vreme de restrişte,
Cu zâmbet stins, întins pe fruntea 'gândurată,
Împrăştiind durerea, ca sufletul, să-ți mişte,
Că poate doar atunci, e loc de-ați aminti
De tot ce reprezinți - un suflet, pe-astă lume
Şi toate ce îți vin pe rând, spre-a pătimi
Sunt lacrimi vii, fierbinți - comori în cer, s-adune!
Să nu te întristezi, când toate-n jur, se surpă,
Că nu vei fi orfan, ascuns de fața soarelui ori lunii,
Şi nici nu datorezi nimic, decât... micuța clipă
În care te-ai numit mirean, născut... în sânul lumii...

Îmi tremură glasul, iubita mea

Vântul, urlă;
Nu-i mai simt adierea caldă
De mai devreme -
E ca o doină nocturnă.
Iar gândul, se zbate-n mocirlă -
Între viață şi moarte, se scaldă,
Înainte de vreme -
E cea de pe urmă.

"Unde îmi pleci, deodată,
Suflete, părăsindu-mă,
Lăsându-mă pradă lumii,
Înăbuşindu-mi iubirea?!
Cu ochii reci, înduplecată
Trezeşte-te, acceptându-mă,
Aşa cum n-ai făcut-o vreodată
Şi nu să mă laşi... victimă urii,
Să nu mai ştiu ce-i iubirea..."

Stelele, nu mai sclipesc -
Îmi par că se aruncă în neant,
Dispărând, răpuse, fără de urmă;
Aş vrea să pot să le vorbesc
Şi insuşi Raiul, pare atât de îndepărtat,
Cu umbra mea, suspinând, sub lună nebună.

"Îmi tremură glasul, iubita mea"
Şi o cuprind în brațe,
S-o țin... lângă inima mea zbuciumată;
Rămân acolo, tăcut, lângă ea,
Urând pe Moartea ce vrea s-o înhațe
Şi chin să aducă, în liniştea mea sfărâmată...

Mi-s ochii goi, acum,
De lacrimi, secat-au izvoare -
Sunt singur, nebun,
Chinuit, de patimi amare.
Amândoi, pe-acelaşi drum,
Susurând, ca două lacrimi în soare,

Dar totul, e scrum -
Şi e doar început de drum,
Cu ea, lângă mine,
Dar plecată-n uitare...

"Îmi tremură glasul, iubita mea"
Îi spun...

Firea omului

Ai privit cândva, un fir de iarbă,
Să vezi un chip, pe crusta mată
Înlănțuit cu altul, într-o salbă,
Sclipind, când soarele, dezmiardă?
Ai desluşit cumva zefirul, cum aleargă,
Neliniştit, în firav lucru ce s-arată
Cu unduiri, spre asfințit, ca mâna dragă,
Tot tremurând spirale, către infinit?

Ori poate doar te-ai aşezat, nepăsător,
Înfrânt de tot ce-a fost amăgitor,
Tot încercând să-ți aminteşti, cu dor,
De clipa când tot alergai, nerăbdător,
Gustând aroma dulce a copilăriei?
Ori te-ai înduplecat să fii părtinitor
Zărind până şi-un firav... fir de iarbă
Că tremură neîncetat, spre infinit cugetător,
Tot urmărind suavul asfințit, ca să absoarbă...
Măcar o clipă... pe cel... ce l-a privit...

Aşa cum Moartea însăşi, tace

E frig...
Şi țipă corbi, din umbre,
Lăsând să se adune
Vântul aprig,
Să spulbere zăpada,
Acoperind veşnice urme
Cu ghearele sumbre
Ale morții...

Şi flăcări se sting...
Din odăi, fum se ridică;
Se frâng, între razele lunii,
Căci perle din stele, desprind,
Cum dealuri şi văi, se-nfiripă
Din orizontul blând, unde lupii...
Urlă... la umbrele sumbre...
Crengile goale privesc, fără frică,
La cei ce se strâng, ca nebunii;
Cosițe ca ielele-şi fac, adormind
Şi vise aprinse de-un farmec, abdică,
Sub vioara nocturnă, ce-şi rupe din strune,
Tăcând, înghețată, ca moartea,
Fără a spune vreun nume...

Totul, se transformă...
Până şi umbra-n lumină, diformă,
Schimbând un țipăt de corb
Pe-un urlet de lup singuratic,
Cu vântul cel aprig şi orb
Răsfrâns printre ramuri, bezmetic,
Până şi luna, o față-şi transformă,
Ascunzând mister, de nepătruns -
Schimbată a fost, ca şi urma enormă
Din care lumina... pe veci, s-a ascuns...

Şi totul tace...
Aşa cum moartea însăşi...
Suprimă tăcerea,
Îmbrățişând o umbră:
Ca o statuie, sieşi,
Înghețată, sumbră -
Nimic n-o atrage
(Mai mult)
Decât durerea...
Căci totul,
Tace....

Atunci când omul fost-a singur

Ah, era o vreme
Când spus-a omul:
"Sunt singur..."
Atât era de singur
În durerea sa,
Încât n-avea să spere
Că într-o bună zi...
Întreaga-i viață,
S-ar schimba...

Privise omul cu durere
Spre cerul limpede cândva
Şi îl văzu cum singur geme,
Căci nori de-acum, povara sa;
Pământul, cu frageda-i pruncie
Se tot refugia, într-o lume-a sa -
Trupul şi-l schimbase, în sălbăticie,
Devenind... ca omul, rană vie;

Nici chiar vântul, nu se arăta -
Dorul de-a cutreiera pământul,
Cu ploi, norii, căutând a-I desparte,
Nu mai exista...
Era ca şi omul, îmbrăţişând durerea,
Însingurat de toţi... şi de toate...

A fost... cândva,
O vreme...
În care omul...
Fost-a singur...
Dar ceea ce-i rămase
A fost... o poezie
Care să-i amintească
De cum a fost... cândva...

Doar umbrele, plâng...

Desprind idei, din luna plină,
Difuze, asmuțind antagonisme,
Adăpostind atei - apoi, dezbină
Laturi obtuze, acoperind fantasme -
Aşa sunt ele... umbrele,
Atunci când plâng...

Se sting pe rând, ca florile-n grădină,
La dans prinzându-se cu veşnicile muze,
Vrăjite, adorând comorile, în licăr de lumină
Şi clipa de suspans, din zori, să şi-o refuze -
Aşa sunt ele... umbrele,
Atunci când plâng...

Sfâşiate, se refugiază sub mantie de vis,
Cu rug aprins,
De-şi saltă ode, prin abisul umed:
Nu-s vii - dar nici moarte;
Nici ieftin Iad - nici scump Paradis;
Sunt doar lumini ce s-au stins,
Sub pământul fraged -
Iar acolo... doar umbrele plâng...

Hai, cântă, draga mea privighetoare!..

Ostenit, se trase cu greu într-o parte,
În liniştea nopţii, sub stâncile abrupte;
Rănit, o sabie scoase, proptind-o în spate,
Apoi, închise ochii, un cântec măcar să asculte...

"Hai, cântă, draga mea privighetoare!.."
Şoptise cu voce blândă, abia respirând,
Iar pieptu-i tresăltă, fără răbdare,
Cu rana deschisă, scurgând sânge-n pământ;
Lăsase deoparte o teamă de moarte amară
Strivită de coastele frânte, sub lancie ruptă,
Cu aşchii înfipte în scut de argint purtat ca povară,
Ori lacrimi sădite în pietre mărunte, de nuntă;
Privise mâhnit, spre oastea devenită munte de corpuri,
Cu râuri de sânge sclipind, sub lună ascunsă
În ţipetele corbilor, blestemând, pe alocuri
Şi umbre prin smârcuri vuind, spre valea întinsă...

Desfăcuse cu greu o năframă,
din rana-i sângerândă
Şi în lumina difuză de lună, cu dragoste mare
Privise pentru o ultimă oară
către ființa plăpândă,
Şoptindu-i:
"Hai, cântă, draga mea privighetoare!.."

Stejarul

E tot acolo, stând mereu de veghe,
În aceeaşi poveste, în care gângureai
Muguri de copilărie -
De-acolo, acceptând cu greu, o zeghe,
Gemea, ventriloc, în timp ce-l priveai
Printre gene, cu bucurie...

Martor tăcut, rămase statornic firii,
Cu vântul prin crengi, adorând asfințit
Şi nici n-ai stiut!
Cât dor, a mai avut; coroana, întristării,
Să-şi dea, către pământ, vădit neliniştit
Că nu l-ai văzut...

Subjugat singurătății, aşteptându-şi sfârşitul,
Cu privirea-i întinsă spre valea adâncă,
Te-aştepta, să-i revii;
Te-a chemat, în taina nopții, fiind fericitul
Cu palma-i deschisă în care luna să plângă,
Când te ruga să o ții...

Cu toată duritatea sa, îmbrățişase durerea,
Fără de-o lacrimă, scuturată din inima sa;
Înfipt în pământul sterp, dimprejuru-i,
Îndrăgostit, să-şi spună povestea,
Se-ntreba: "oare, cui?!"

Orfana

Privea cu teamă, spre caldarâmul umed,
Sustrasă-n taină, departe de-astă lume;
Atât de frig, afară; dar nu scotea un sunet!
Ca un tablou, în ramă, fără să poarte nume...

Fire din părul bălai, şuşoteau, supuse vântului,
Încâlcite, ca razele soarelui, sclipind pe cerul senin;
În goană către Rai, păsările zburau,
deasupra pământului,
Nefericite, ca viața omului,
despărțit de ritmul divin...

Ochii, migdalați, îi trădau izvorul de lacrimi,
Din pietre mărunte, sădite-n obraji purpurii,
La viață chemați, cu tufe de spini, printre paltini,
În zilele crunte, suprimate, de gânduri târzii...

Ah, tu... chip de copilă orfană,
Cu tată, pământul, cu cerul, drept mamă!
Ah, tu... fericită să fii, fără teamă,
Cu milă ca vântul, cu iubire drept hrană!

Valea în care pietrele plâng
[I]

Se-amestecă negură, sub vis de lumină,
Tardiv, nori însetați, pe cer, adunând,
Ca o pătură în focul aprins ce se-nclină,
Lasciv, cu şerpi agitați în eter, blestemând.

Un zgomot surd, se aude, vibrând, sub pământ,
De parcă un munte întreg a crăpat, în ecou,
Devenind absurd demiurg, judecând legământ
Scos dintr-o raclă, să vadă lumina din nou.

Corbii țipă, strângandu-se laolaltă pe cioatele rupte,
Mereu dezbinând pacea absurdă, a lumii deşarte;
Slăvi urii ridică, judecându-se, cu vocile frânte,
Cu greu acceptând să invoce moartea hâdă, aparte.

Aburi de ceață-şi ridică, o vale întinsă,
Cu patima morții, îmbătată de veşnicul sânge,
Întinzând pe alături voalul de frică aprinsă
Peste ultima clipă a vieții, de-o stinge.

Valea în care pietrele plâng
[II]

Dar totul în jur, se năruie, în liniştea mută,
Deşi zgomote vin, plutind în derivă, haotic,
Pe limbi de foc abajur - se destăinuie, cruntă,
Sub clopote, chin biciuind, fără milă, despotic.

Doar unii corbi, părăseau jilţul din cioate,
Sleiţi de puteri, ori doar vicleni negustori,
Fii ai urii, sau orbi - lăsau totul deoparte,
Amăgiţi de alegeri, spre alţi buşteni, călători.

Ceaţa măruntă crea enigme, cu un verde-albastru,
Ascunzând tablouri groteşti,
din faţa neştiută a lumii;
Iar oastea, înfrântă, zăcea, sub marele sihastru,
Apărând cavouri lumeşti,
de slava deşartă a urii.

E atât de întinsă şi largă,
în agonie, sub visul promis!
Păstrează o linişte mută,
până când corbii se strâng;
Se lasă atinsă în grabă, e vie;
nu e doritul Paradis -
E doar... valea adâncă;
valea în care... pietrele... plâng...

Stelele

Sclipeau, adorate de lună,
Vibrând, desprinse din timp;
Murmurau suav "noapte bună",
Dispărând, după 'naltul Olimp.

În zori, deveneau fericite,
Îmbrăcând straie de-argint,
La dans, pe toți, să-i invite,
Alunecând spre divin labirint.

Desenau, cu lacrimi din Soare,
Surprinzând momente de vis;
Doreau să-i trimită scrisoare
Mulțumind, pentru cerul promis.

Luna

Visătoare, întru slavă cerului,
Sub geană de nori, cântă blând,
Sirenă în mare, otravă amurgului,
În flux şi reflux, pământ sărutând.

Priveşte spre veşnicul mire,
Fericită, sub bolta cerească;
O lacrimă, dăruieşte-n neştire,
Cu drag, învăţând să iubească.

Încântătoare, era, cu glasu-i divin,
Tremurând, într-o harfă, spre stele,
Luceafăr sorbind, din cupa-i cu vin,
Surâzând, amorfă şi rece, ca ele!..

Soarele

Reverențios, cugetă către infinit,
Cu veşmânt de aramă, sub rugul încins;
Pretențios, se întunecă... nefericit,
De nori, se destramă, sub cerul deschis.

Luceafăr ascunde, cu pecetea zorilor,
Urzind spectacol de umbre-n lumini,
Căci nufăr surâde, în cetatea norilor,
Al lumii miracol, din muguri divini!..

Mândrul faur veghează, deasupra lumii,
Cu suflu, să dea bucurie, naturii,
Scumpul tezaur, la picioarele lunii -
În asfințit, reverie, pe câmpii aurii!..

Universul

Nemişcat pentru ochiul lumesc,
Scurge-n văpăi de lumini, infinit -
E fruct confiscat din pomul ceresc,
Nemurire pentru bătrâni, desluşit.

Măreț arhitect, arată creația lumii:
Labirintul creat, dintre spațiu şi timp;
Stareț perfect, ține cupa înțelepciunii,
Sublimul revărsat, în orice anotimp.

Adoratul ştiinței, întoarce o clepsidră,
Simulând vibrații, sustrase din Neant -
Abstractul Ființei din care toate, derivă,
Suprimând afirmații, dar mereu, captivant.

Natura

Cer şi Pământ, a lumii Ființă,
Cu noapte şi zi, uneşte, desparte -
Epitaf pe mormânt, la unii dorință
De-a şti ce dă Viață, ori Moarte.

Adevăr sau mister, câteodată,
Sărmană orfană, ca-n alte dăți,
Divin giuvaier, fermecată -
E Muza ce-i încântă pe toți!

Devine leac de suflet mereu,
Asemuită cu un mic Paradis -
Captiv te ține, în basmul său,
Căci iată - deja eşti în vis!

Cerul

Fortăreață zidită cu nori,
Ocrotește, sub soare și lună,
Cu stele spre cei călători,
Dând povață, în clipa din urmă.

Plânge cu ploaie, alină cu vânt,
Se stinge în apă, se aprinde în foc,
Pe pământ se-ncovoaie, nori înșirând,
Gemând să conceapă divinul boboc!

Etern visător, la infinit, se arată,
Cu ceată de îngeri pictându-i culori;
Cântând de zor, fericit, tot așteaptă,
Cu stoluri de păsări lăsându-i bujori...

Pământul

Soarbe totul, sub corola cerului,
Lacom, deprins cu rădăcinile vremii,
Antidotul pentru hiperbola omului
Când molcom, alunecă-n genunile iernii.

Rămâne tăcut, cutremurat de principii -
Paradis recunoscut, ori searbăd mormânt,
În punct asimetric, suprimat de indicii,
Apatic, dar cateodată plăcut, lăcrimând.

Surâde şi fuge, stăpânitor al naturii,
Vibrând cu ritmul de viață sau moarte,
Se-ascunde şi plânge, în văzul lumii,
Sărută cruce de piatră, apoi... se desparte...

Omul

Mugur tăiat din pomul cunoaşterii
La viață chemat de Suflul Divin,
Scâncet de copil, rodul naşterii -
Un suflet şi de lume... străin...

Paradoxal pe neştire, sub legile lumii,
Blând, cu credință - aspru, cu noi utopii,
Orfan dând iubire sau poate regele urii,
Aceeaşi Ființă, desprinsă din mugurii vii...

"Înger" sub Soare, fiu al luminii
"Demon", sub Lună, întunecat,
Simte aceeaşi chemare: a firii!
E-al Vieții, ori Morții, Suflet lăsat!

Vântul

Tremurând, ca o vioară a vremii,
Iubind o muză, în singurătate,
Viguros sau plăpând, fremătând,
Doină prin crengi, își desparte...

Susură într-ale zilei izvoare,
Melancolic, închegând amintiri,
Scutură rouă, zâmbind către soare
Și tace... sub îndelungi despărțiri.

În rezonanță, oscilează durere
Când fire de iarbă, se lasă iubite,
Trăgând o speranță că sub adiere
Vor fi și ele... cândva, fericite...

Ploaia

Pluteşte pe aripi de vânt,
Îmbrățişând durerea norilor,
Cu lacrimi în fraged pământ,
Timidă, sub atingerea zorilor.

Se supune cerului, pe neştiute
Spălând deşertăciunile lumii,
Sclipind prin pietrele brute,
Ca să adune comorile vremii...

Veselă, gângureşte într-o clipă,
Ca un prunc, la sânul naturii
Şi ochii spre cer, şi-i ridică -
În lumea ei, se simte iubită!

Muntele

Era cândva palat al lumii,
Sub mândrul cer, nestemată -
Nu s-a schimbat, pentru unii...
Fiind doar mormanul de piatră.

Privea înmărmurit răsăritul,
Printre norii mereu călători,
Cu stânci atingând infinitul
Şi trupul strivit, printre flori.

Cugeta către valea întinsă,
Când murgul nechează uşor,
Iar lumina se lasă învinsă:
"În lumea mea; ei, într-a lor..."

Marea

Surâde în amurg, ca un nud înrămat,
Cu nisipul strâns în foițe aurii,
În spume privind îndelung, pasionat
Adorându-i trupul, la ceasuri târzii.

Tremură unde, sub sărutul norilor,
Amestecându-şi delfini fericiți
Cu roci flămânde de atingerea zorilor
Şi țipete de pescăruşi îndrăgostiți.

Turbează uneori, pe timp de furtună
Cu valuri şi spume, aprinse de vânt,
Dansează sub stele, cu fața spre lună
Departe de lume, la țărmuri cântând...

Apă şi Foc

“Sunt Apă", spuse omul, îndurerat,
Către marea zbuciumată de gânduri -
Şi-a înfipt sabia, la marginea lumii,
Singura-i avere, care i-a mai rămas;
Zări deodată muntele şi s-a cutremurat,
Căci lumea-i sfărâmată, era muguri
Tăiaţi de lama ascuţită a deşertăciunii -
Iar singura putere e micul său popas...

"Sunt Foc", spuse omul, încurcat,
Învolburat de vânt, sub penele de vulturi -
Iar ochii săi, n-au privit umbrele morţii,
Urechile sale, n-au ascultat glasuri stinse;
Însuşi Timpul, rămas-a pe loc, derutat,
Amestecat, cu pietre-n pământ, cu râuri,
Sub anii grei în care a văzut lumina vieţii,
Cu norii din zare, cu frunzele desprinse...

"Sunt Apă şi Foc", spuse omul,
Ținând o balanță în mâinile sale -
Un boboc de trandafir, fără noroc
Şi o ramură de busuioc, tremurând;
Fără echivoc, erau doar un stimul,
O mică speranță, ieşindu-i în cale,
Cu tainic zefir, topindu-se-n foc,
Şi-al apei ghioc, armură-n cuvânt.

MEMORII

~ JURNAL ~

[însemnări]

*** I ***

Mă întreb dacă nu cumva..
liniştea, acolo, în munte,
A dispărut, fără de urmă...
Doar ecoul apei, mai răzbate,
din fântâna adâncurilor.
Privesc în jur – şi păstrând sunetul
pentru mine însumi,
Nu mai văd nimic.
Nu e nimeni.

Hmmm.. poezia iubirii?
Dacă aş scrie un poem, să semnifice iubirea
Câți vor înțelege oare sensurile?!
Rămân versurile scrise, apoi, cad pradă amintirii -
Oare, ce-o să-mi amintesc din strofa ei
Aparent, fără de noimă - dar cu sens adânc?!
Oare, cum voi pune o notă muzicală
pe fiecare vers, al strofei,
Când, un pod trebuie creat subit,
între Cer şi Pământ?!

Oare, câte strofe va avea cartea sufletului cuiva
-   Şi atunci, ținând cont de acestea,
Scriu, dar nu rețin nimic,
Iar versurile mi se pierd,
Sensurile, mi se şterg -
Şi... aprig,
Vântul.. împrăştie foile.
Le-aruncă-n apă
-   Iar colo,
Îmbibate, li se şterg culorile...
Rămâne, totuşi, ceva:
Amintirea...

*** II ***

Oare de ce bea o viețuitoare apă,
dacă nu cumva fiindcă îi e sete?!
Oare de ce ar mânca o viețuitoare,
dacă nu cumva fiindcă îi e foame?
Oare de ce mulți dintre noi, oamenii,
ar sfida nişte legi bine definite şi conturate,
dacă nu cumva din ignoranță?
Oare de ce majoritatea oamenilor ar iubi nesincer,
dacă nu cumva din naturalețe,
căci până şi ei, se supun,
legilor care-Iguvernează?

Nu iubi cu mintea
- Nici cu inima -
Ci cu sufletul.
Asa că, primele două, involuntar, sunt acționate.
Prima, cu patima,
A doua, cu lacrima,
Iar sufletul, menționat,
Uneşte gândul,
Sentimentul
Şi...

Ai atins vreodată blănița unui pui de căprioară?
Ai simțit-o - sau o sa o simți aşa de fragedă..
- Nu blana, ci viețuitoarea în sine ?
Poți să-i simți pulsul, zvâcnind..
şi vei şti o mică parte din Iubire.

*** III ***

Praful, îşi are rostul său;
Priveşte într-o mare bibliotecă, miile de cărți!
Manuscrise vechi, colo într-un colț,
dară una singură, vreau eu -
Ca s-o citesc, încerc a distinge coperta,
iar marginile-i vechi,
Le şterg, cu o batistă albă,
îmbibată în ulei de trandafir..
- Şi.. numai priveşte spre cartea veche:
pare-acuma nouă; pecetea-i de safir,
E încă pusă, chiar deasupra!
O cheie-n lacăt, ruginită,
Trebuie unsă.

Ma întreb.. oare cine va citi prima pagină
- Cât - şi cine, o va scrie pe a doua -
Şi de cumva.. va sta ca-n locurile acelea,
în paragină,
Noaptea şi ziua?!

Până şi în beznă, se poate distinge,
pe ici pe colo, câte ceva,
Fie că-s doar frânturi de gânduri, de-o minte,
cuprinse, dincolo, după ziduri, cată privirea,
Iar noaptea.. încă o dată-şi lasă valul său magic
Asupra lumii.. într-un mod letargic.

Două femei descriu,
Noaptea şi ziua;
Prima, se bucură -
A doua, oftează;
Dar amândouă îşi scriu,
Cumva, trăirea.
E interesant a descoperi subita armonie,
Chiar şi-n sensul unei flori -
Căci, prea bine se ştie
Că parfumul ei, îmbietor, naşte fiorii
- Dar chiar şi-aşa, e totul.. trecător,
Precum ziua aşteaptă noaptea,
Iar noaptea precede ziua...
Rămâne doar o clipă de vară, amintită cu dor,
Surâsul trist sau vesel, al unei femei...
Cu amintirea mea, în sicriu.

*** IV ***

Oare, de ce trebuie să-ți ceri scuze,
Pentru greşelile pe care nu le-ai făcut?!
Oare, de ce totul - credeai că se rezumă la numere,
Când e bine de ştiut că ar mai exista şi alte legi?

Uneori, femeia se ascunde;
Bărbatul, face la fel;
Aşa că, ține minte:
Legile sunt altfel;
Nu se numeşte iubire
- Şi nici nu e dat ca femeia
şi bărbatul să facă din acestea
O cale spre durere..
Cu un buchet de lacrimi
În tăcere.
Rămâne doar... patima..

Într-un colț stingher,
Uitat de lume,
Sub flacăra unei lumânări, pâlpâind,
Spre alinare -
Şi nu-i loc nici pe Pământ, nici în Cer,
Pentru iluzii... căci toate devin amare...

Mai sunt unii care-şi amintesc de vechiul castel.
Desigur, acuma-i doar ruine - dară.. priveşte la cei doi,
Colo, zugrăviți într-un tablou,
Căci ei...
Retrăiesc momentele
Şi atunci clipele
Sunt... există!..
EL – e vesel. EA – doar tristă.

*** V ***

Sunt în prezent, cugetând, preț de o clipă, la trecut, atunci când în locul ruinelor.. se ridica, semeț, un castel... Acum sunt atent, sprijinindu-mă de un fost stâlp de marmură, rece precum apa unui izvor curgând cu repeziciune, - iar în trecerea sa, pietrelor, dându-le strălucire, precum un stareț, unui discipol fidel...

Ah!!! Oare, câți ar înțelege dincolo de cuvinte, să priceapă taine, iar ochii lor, plini de dor, să alerge, încolo și încoace, pe când inima, să li se întoarcă la Tatăl nostru - al tuturor? Şi... cu zâmbetul pe buze, să-și cunoască sufletul bine, căci Dumnezeu, ne știe pe toți.. și parcă ne spune: Pace, tuturor!

Oare, câți privesc spre cerul de deasupra -
Şi mângâiere, să cate acolo, unde, pe un nor,
Stă de veghe-un înger păzitor?

Oare, câți privesc spre acele ruine, amintindu-și de vremurile de demult - când... sub clar de lună, zidurile unui castel, străluceau precum pe cerul nopții, mărinimoasele astre, - iar ei, cei de jos, privind unii către alții, ascultând,

Trimiteau pacea în toate colțurile lumii?

Şi ochii lor, erau aşa de vii,
Precum lumina reflectată-n apa
unde caii înaripați,
se scaldă-n fiecare dimineață,
Unde Cerul şi Pământul sunt împreună
- Ființe nedespărțite,
sub clar de lună,
zile fericite,

Acum, într-un prezent, amintite...
Sunt ca dansurile ursitoarelor,
care mai de care, mai diferite,
Ca-n leagănul amintirilor,
Petrecând clipele uitate
- Dar nu de cei ca mine, care cată a surprinde
Tablourile vii,
ştiind că flacăra din inimile lor,
Nu se va stinge...
Unii trăiesc între morminte şi devin parte a lor,
Iar alții, vin şi pun o lumânare vie,
pentru pacea sufletelor...

Marmura rece şi albp,
Îmi aminteşte de lebăda-mi dragă.
Şi o revăd, acolo, pe lac, în lumina lunii -
Iar reflecția ei, ca-ntr-o oglindă
Purtând numele meu, arată lumii
Tot ce-au uitat...
Uitatu-şi-au sufletul
- Iară cugetul,
Li-Iprăfuit..
Ca ruinele castelului...

Am întrebat deja de trei ori
- Dar nu s-a înființat nimeni, dintre ruine
- Şi nici vreun glas, tainic, de mort, să se auză.

*** VI ***

Am o plăcere deosebită
într-a comunica prin Artă,
- Căci EA, Arta în Sine, defineşte Totul;
Eu...
stau în ploaie
încercând a picta de îndată
Norii...
Şi o lumină din fulgerul fad,
surprind cu pensula.
Am schimbat atât de brusc, culoarea,
Încât din albastrul cel mai închis,
pe care omul, l-a văzut, vreodată,
Mi-am desfăcut sufletul violet, apoi...
M-am stins sub cununa fulgerului,
cazând, în galben,
Până am devenit parte a colii de hârtie,
Arsă deja, precum ramurile vechi, de tei,
- Şi-mi amintesc..
- Cândva.. acel copac,
era.. ca mine,
fraged...

Lumea poate trăi
- dar nu toți ce-o formează, mai trăiesc,
Pictorii pot picta, dar tabloul lor,
pentru alții, pare fără de viață.
Ei, superficialii, şi-au golit viața din suflet...
Vâlvataia,
Nu mai e... ce-a fost, cândva -
Căci fie.. pâlpâie – fie se stinge.
Nu sunt doar numere,
- şi chiar de-ar fi, ele au rostul lor,
Precum şi amintirile, de veacuri, uitate de lume;
Cumva...
Arta..
Pe unii, îi defineşte...

Cand am fost întrebat care-i muza mea,
Am spus: TOTUL
Dar Absolut Totul!

**** VII ****

Ai privit o pasăre-n zbor
Şi-apoi, plin de dor,
Să-ți aminteşti de clipe vesele,
Care-au zburat, ca ea,
De-a lungul anilor?!

Ce drăguț e să vezi pe cineva
Cântând mereu
Despre dragostea sa,
Despre sufletul său!
Când o vezi, cum visează,
Cu ochii deschişi,
Când ființa-i vibrează,
Ca tăciunii încinşi,
Parcă ai vrea să-i cuprinzi
Scânteia sublimă a vieții,
Gustând doar.. o clipă,
Dulceața-i de suflet, în cânt!..

*** VIII ***

Privesc către nord; observ o tornadă,
Cu viața şi moartea, legate de-o cheie -

Ah! De-ar visa toți, numai câmpii înverzite,
Nu ar mai fi deşerturi!
De-ar visa toți, numai ape tulburi,
Nu ar mai fi cele limpezi,
Curgând, printre pietre,
Colo, în munte,
Când omul îşi face o cruce
În stânca cea naltă -
Unde stihurile ard, printre brazi
Cerul semeț,
Să se spele pe frunte...

De ar visa toți, precum copiii,
Nu ar mai fi bătrâni,
\- *Dar, atunci, ce sens am mai avea noi, tinerii?!*
Dacă am visa raiul,
Pentru o secundă, măcar,
Am putea ține viața, în cumpăna firii
Şi să cântăm, cu veselie, al dragostei har?

~

MUZA

~

[însemnări]

*** *I* ***

Când noaptea se transformă-n zi
Şi ziua se ascunde-n noapte,
Atunci poate vei auzi
Aceleaşi îndrăgite şoapte;
Nu sunt chemările morții,
Nici tainele neştiute ale vieții,
Dar sunt speranțele eternității,
Acoperite de mirajul frumuseții.

*** II ***

Când luna se ascunde-n soare
Şi soarele se oglindeşte printre ape,
Doar orizontul, îl desparte, în uitare,
Pe om, de prea iubita-i moarte;
Dar aştrii sunt necruţători,
Acolo sus, în lumea lor –
Aici, printre cuceritori
Rămâne doar pământul, domnitor…

*** III ***

Când umbra se adăposteşte în lumină,
O lună plină, iar sărută ape,
La fel ca florile-n grădină,
Când ploaia fină
Le mângâie, pe rând, în noapte;
Dar în structuri întunecoase,
Se mai ascunde un luceafăr,
Arzând ca vorbele duioase –
Chemarea vântului, pe sub un nufăr…

*** IV ***

Când zâna se ridică, dintre nuferi,
O lună blândă, luminoasă, îi înconjoară trupul
Şi tot ce mişcă, îi cade în ispită, când o descoperi,
În forma mult prea senzuală, voluptoasă, de crepuscul;
E prea frumoasă muza, mult iubită,
Ferită de ochii hulpavi, ai plăcerii!
E Sappho, poeta cea îndrăgostită
De leagănul cel dulce al naturii!

⭐⭐⭐ *V* ⭐⭐⭐

Până şi greierii tăceau,
Vădit îndrăgostiţi de trupul ei de zână,
Până şi undele în ape, se amestecau,
În jurul razelor aprinse, ce legănau o lună;
Până şi florile, emoţionate, tremurau,
Într-o suavă clipă de tăcere,
Până şi sălciile, deodată, îşi plecau
Umile, pletele, într-a brizei adiere…

**** VI ****

Răsărise dintre ape,
Ca o regină a frumuseții,
Strălucind precum un astru-n noapte,
Pierzându-şi slava-n ceasul dimineții;
Era ca o sirenă, mireasa nopții,
Purtând pe frunte pecetea lunii,
Cu goliciunea-n văzul lumii,
Fără de jena, lăsându-şi liberi nurii…

*** VII ***

Priveam la preafrumoasa zână
Cum aducea ofrande Afroditei,
Cu trupul unduit între oglinda apei
Şi lespedea havuzului, sub clar de lună;
Îi admiram cu poftă fiecare gest,
Când atingea, pe rând, corola unui nufăr,
Iar mintea mi se-mpotrivea, într-un protest,
Fiindcă se îmbăta cu nudul de luceafăr…

*** VIII ***

Ea, Sappho, era de toți râvnită -
Sclipea ca un luceafăr printre ape
Şi parcă nimic nu-i rezista magiei;
Până şi luna, se simțea ştirbită,
Invidioasă, privind-o de departe,
Cu nori să se despartă de fiica poeziei…
Am admirat-o pentru o vreme,
Drept martor tăcut, în semiumbră,
Sub pletele unei sălcii care geme
Cu-amorul viu, scurgându-i-se-n fiecare fibră
Care a posedat-o ca un vierme
Nesățios dupa plăceri carnale,
Ducând desfrâul spre extreme,
Imaginându-şi trupuri goale…

*** IX ***

Deodată, s-a cutremurat pământul,
Suflarea înghițind-o la tot pasul –
Ah, cum mi se terminase visul,
Cu marea asmuțindu-şi glasul!
Pereții parcă ascundeau fantome,
Urmând ca să-mi strapungă somnul
Cu lănciile lor potrivnice, enorme,
Golindu-mi din plămâni tot oxigenul;
Rânjeau malefic, dincolo de coridoare,
Sunetele morții, sădite în sămânța fricii,
Gemând orgii amestecate-n sânge, desfătare,
Înfăptuite de gealații săltându-i edificii;
O mare zbuciumată, vrajmaşă pe vecie,
Celor ce-aveau mereu curajul s-o înfrunte –
Asta e soarta noastră, tot plătind simbrie,
Blestemul de a privi mirajul de pe punte…

*** X ***

Corabia îmbrățișa de zor talazul,
În lupta sa acerbă, dar cu putere oarbă,
Scrâşnind structuri de lemn, părând că or să soarbă
O clipă din victoria asupra morții ce-şi anunța extazul;
Urla-n sălbăticie vântul, cu nemiloasa-i spadă,
Tăind cu tunete, prin văzduhuri, în pofta sa imensă,
Jelea în aritmie gândul, că țărmul nu o sa-l mai vadă,
Dorind ca să se-ncumete sa-l soarbă
dincolo de ceața densă;
Nimic nu mai conta, în clipele îngemănate de suspans,
Nici chiar promisiunea depusă în ofrande, către zei –
În timp potrivnic, nimeni nu mai putea
să spună de-a rămas
Măcar o jertfă pentru amintirea scursă dintre anii grei,
În schimb o lume hâdă, în fața tuturor, se aşternea,
Căci Hadesul imens îi ispiteşte iarăşi, la tot pasul –
Cu jind întinde-o mână steagul negru,
semn că-i venise ceasul,
Cu tunetul strident izbeşte marea,
ca să supună ploaia care nu se mai oprea…

*** *XI* ***

Îmi părăseam în grabă cămara de refugiu
În care cutezam adesea să îmi înec amarul
Într-un pahar de grog, săltând tristeții edificiu,
Deşi ştiam că nu-i voi desluşi nicicând hotarul,
Corpul îmi devenise greu, lovindu-mă de coridoare,
Cu gând în sacrificiu de a ajunge mai repede pe punte,
Căzusem printre corpuri dure, mă ridicasem în picioare,
Dorind din suflet să mă împotrivesc furtunii crunte;
Poate n-au fost de-ajuns speranțele deşertăciunii nude
Din clipa suprimată a iluziei închegate
de starea de visare,
Alunecând precum un şarpe
prin cotloanele ascunse, hâde,
În apa 'negurată a Styxului,
vrând să despartă lumeasca dezbinare;
Poate misterul morții însăşi,
parea de nepătruns – imaginea de gâde,
Acoperindu-şi chipul său brăzdat
de răni adânci, necruțătoare,
Ori poate nici chiar soarta
nu mai avea nimic de spus – căci moartea râde,
Dezlănțuindu-şi chinul asupra
celor muribunzi pe care i-a aruncat în mare…

*** XII ***

Ajuns acolo sus, pe punte, priveam tabloul tragic
Sustras de pe meleagurile terorii de trei veacuri,
Purtând lângă blazonul de corali, tridentul magic
Al regelui despotic care sălăşluia-n adâncuri;
Demonii mării, comandau valurilor să năvălească
Asupra corabiei ce încă mai plutea-n neştire,
Voind cu patimă aprinsă, ca să o nimicească
Şi-n urma ei să mai rămână o tragică amintire,
Dar marinarii încă mai luptau, să supravieţuiască,
Chiar dacă moartea îşi întinsese ghearele cu lăcomie,
Să îi supună pe toţi cu lanţurile uitării, în nebunie,
Ascunşi de la lumină,
în tenebrele ce-aveau să-i osândească.
Îmi legasem trupul cu o frânghie groasă,
de catargul umed,
Ca forţa apei care se revarsă,
să nu mă smulgă în adâncurile mării;
Medalionul ce-l ţineam în mână,
orientat către lumină, vibrase unui tunet –
Ştiam că în curând voi fi la mila Amfitritei
– o invocasem pe zeiţa mării…

*** XIII ***

Un fulger aprins despică în căderea sa, văzduhul,
Trădând fantoma hâdă aplecată peste punte,
Stihiile desface cu forța magică, iar vântul
Îşi încetează urletul şi valurile mării, devin blânde;
Dragonii, aripile şi-au deschis,
semn că şi-au încetat atacul,
Supuşi pesemne semnelor
ce prevesteau sosirea Amfitritei –
Delfinii, într-un cortegiu s-au adunat,
când însuşi Cerul
Îşi aruncase pavăza sa protectoare,
întâmpinând carul reginei…
Apa mării bolborosea în spume,
eliberând o ceață violetă, densă,
Pe care vântul o împrăştia în cercul magic
– protecția divinității;
Un fascicul de lumină verde,
din adâncuri, alături de o caracatiță imensă,
Sfâşiase blestemul tuturor,
scoțându-i din ghearele ascuțite ale morții.

Ştiam atunci că nimfa nereidă
ne cheamă pe toți la judecată,
Voind să afle ce îl mâniase
pe necruțătorul rege din adâncuri
De-şi ridicase tridentul către cer
şi invocându-i forța întunecată,
Lovise cu putere apa mării,
sperând că vom pieri acolo, între valuri…

**** XIV ****

Acolo, sus pe punte, alături de frații de osândă,
Privesc neliniştit cum marea îşi desface porțile imense;
Exilat pe insula de gânduri,
durerea cruntă, mă inundă –
Sunt prea obosit ca să înfrunt ceea ce soarta ne ascunse.
Rămân captiv în sfera de ambrozie, sorbind-o neîncetat,
Dornic de a cunoaşte măcar
o simplă vină pe care s-o avem,
Un fir de gând nociv face aluzie la un Poseidon mâniat,
Tratându-ne despotic, cu un trident în mână,
sortindu-ne blestem;
Credeam că scopul nostru e nobil, de veşnici marinari,
Purtând mereu regeşti comori de-a lungul fiecărei zări,
Dar nu-mi închipuiam nicicând
că vom fi socotiți tâlhari,
Amestecând în sânge, argint viu,
înfăptuind orori, ca nişte vrăjitori.
O durere mută îmi încinge pieptul, smulgându-i pulsul,
Lăsându-l să alunece cu tăişul bont, prin fiecare venă,
Înveninând cu sete de dreptate sufletul,
stingându-i glasul,
Supunându-l să se-nchine către orizont,
visând la pacea sa, eternă…

*** XV ***

Valurile s-au desfăcut,
în sunete de trâmbițe
vestind momentul adunării,
Delfinii s-au strâns alături de carul triumfal
zărit prin ceața care se disipă –
Imensa caracatiță
își întindea de zor tentaculele,
ținând în frâu căluții mării,
Aburi pluteau în jur formând un scut
şi coruri de sirene întâmpinau judecătorii.
Era atât de minunat cortegiul din adâncuri,
încât au amuțit privindu-l, marinarii,
Parcă uitând pentru o vreme
de soarta cruntă care ar fi împărtăşit-o precum alții
Şi însăşi cerul nopții, înstelat,
s-ar fi scurs în locul fermecat din valurile mării,
Plutind pe sfere înspumate,
oglindit în voci de ape,
doar ca să fie martor judecății.
O clipă de tăcere;
măretul Poseidon apăruse,
alături de frumoasa sa regină, Amfitrita –

Toată suflarea li se închinase,
iar scribii – crabi notaseră
pe file de corali evenimentul;
La audiere se-nfiinţaseră juraţii – lei marini,
iar avocatul din oficiu era chiar nereida –
Pe chipurile noastre domina uimirea,
alături de plăcerea de-a privi aranjamentul…

**** XVI ****

Regele din adâncuri avea pe chip
întipărit sigiliul de judecător,
Deşi se contrastau în şanţuri adânci,
pe fruntea lată, păreri de rău,
Iar pe alocuri, mici gropiţe,
cu alge brune fluturând
semne de cugetător,
Atunci când i se împleteau
în şiruri lungi
prin barba despicată ca un fierăstrău;
Pomeţii duri ca stâncile
de la ţărmuri îi trădau plăcerea
de-a fi stăpânitor,
Amestecând cu pete de corali
mândria mohorâtă de buze groase, ţuguiate,
Dar ochii îi erau
precum un cuib de vulturi,
sub cer albastru, etern ocrotitor,
Născând din ceaţa norilor
un chip de zeu bătrân,
cu sete de dreptate…

Corpul musculos de bestie feroce,
pe jumătate om, pe jumătate taur
Îi definea supremația
printre celebrii luptători
descriși de barzi în stihuri,
Căci însăși brațul vânjos
ținea tridentul rece, înconjurat de un balaur
Care se supunea mereu,
pe limba sa chemând copiii mării,
dintre valuri…

*** XVII ***

Regina mării era ca o sirenă,
cu părul încârlionțat în alge verzi-albastre,
Amestecând meduze
prin stranii cochilii de melci,
cu forme întortocheate,
Înşiruind reflecții argintii
aprinse de sideful scoicilor,
sclipind ca nişte astre,
Îmbrăcând cu lumină steluțele de mare,
perle şi mărgăritare,
structuri alambicate.
O priveam intens pe nereidă
şi-aş fi jurat că-n fața mea
se află însăşi Afrodita,
Daca n-ar fi trădat-o plasa de pescari,
îmbrobodindu-i părul negru ca abanosul,
Alături de podoabele din sânul mării
şi cleştii crabilor vii, împodobindu-i fruntea,
Lăsând să i se distingă ochii mari,
de-un azuriu intens
amestecând un verde ca smaradul.

Cu eleganța sa mereu îi fermeca pe toți,
căci straiele de lebădă a mării, străluceau,
Razele de lună împrăştiind dantele
ce-i fluturau în vânt, ca pânzele unei corăbii;
Bunăvoința i se recunoştea,
privind cu milă către mateloți,
zâmbind când şuşoteau,
Ştiind că dincolo de clipe grele,
pe care le îndurau,
n-or să sfârşească precum robii…

**** XVIII ****

Poseidon s-a apropiat în grabă
lăsând să i se întrezărească
statutul de judecător,
Semeț precum un vârf de munte
ce caută s-atingă cerul,
peste pământ stăpânitor,
Cu luna aşternută drept pavăză cerească
deformându-şi razele în chip amăgitor
Şi nouri negri care din când în când,
să o ascundă, părăsind-o în ceasul trecător.
“ – Voi, ființe amorțite,
să luați aminte
de faptele nechibzuite!” , răcnise zeul, mâniat,
Întinzându-şi mâna
către chipurile marinarilor, înmărmurite,
părând că Moartea i-a luat,
Sorbindu-şi parcă ura din micile ispite
urzite de vocile sfărâmate din Hadesul întunecat
Amestecându-le cu monezile
din ochii morților, în apa făr’ de viață
a Styxului intoxicat.

În noapte urla vântul,
către fantasmele abisului
purtând cuvintele regelui din adâncuri,
Ca lanțurile fermecate împrizonierând pământul
cu urnele trecului – ascunse adevăruri;
Parcă surprind deznodământul,
ca valurile destinului
căutându-şi ascunzişuri, pe alocuri,
Spărgându-se cu îndrăzneală
de stâncile înfiripate în lumina farului,
în veşnice eşecuri…

*** XIX ***

Frumoasa nereidă se apropiase de marinari,
privindu-i rând pe rând, meticuloasă,
Cu gând să le distingă dincolo de teamă
regretul ce le-ar acorda într-o clipă amnistia;
Poate că tocmai le zărise durerea
cum le inundă fiecare gând,
fiindcă glăsui, mieroasă:
“ – Domnul meu, nu vrei să-ți înfrânezi mânia
şi să arăți mai bine în ce constă vinovăția?”
Vai, cum se luminase deodată,
chipul lui de zeu, cu o simplă întrebare
– principiul rațiunii
Pe care îl sorbea din cupa aurită
şi plină cu ambrozie
pe care i-o împărtăşea soția sa iubită!
Însăşi cetatea urii,
I se fărâmase, furia adormită
precum Cerberul sub vraja lirei lunii,
Mândria sa de rege se topea
în mâna mult dorită
care îl atrăgea mereu în veşnica ispită;

Poseidon chemă delfinii
şi le dădu poruncă să-i aducă
din împărăția mării perla nemuririi,
Ştiind că magia ce o înconjoară va reflecta
aidoma unui oracol, răspuns la orice întrebare;
Se aplecă, depuse un sărut asupra mâinii
care răceala îi alungă,
ducându-l pe culmea fericii
Când îi atinge blând fruntea îngândurată,
ca un miracol pe care l-a aşteptat cu nerăbdare…

*** XX ***

Priveau cu toții perla nemuririi, sclipind timidă,
dintr-o cochilie, învăluită de năframe purpurii
Ce răzbăteu afară în suflul vântului,
o dată cu straniile unde despletite
din suprafața sa lucioasă;
Gângureau delfinii, sub umbra fericirii care îi agita,
din spuma mării, aruncând stropi de bucurii
De parca însăşi ei, ştiau că dorința zeului
de-a pierde marinarii,
nu avea cum să se-mplinească.
Cu glas stăruitor, mărețul rege al mării
i-a spus perlei să patrundă în trecut,
ca să arate adevărul,
Căci îl descoperise în zilele trecute,
mâhnindu-se privind spre locul
unde i se aduceau ofrande,
Apoi surâzând biruitor, ştiind
că oamenii ce au comis fărădelegea
or să îi treacă în curând hotarul
Şi-atunci la rându-i, să le-arate…
altă lege, peste legea lor străină,
sub valul morții să îi scalde…

Dar însăşi adevărul,
are rostul său, ascuns de fața lumii
şi asuprit mereu de-o oarecare nedreptate,
Cu legi născute din pecetea întunecată
care îl suprimă, mereu
dezlănțuindu-şi forța-n văzul lumii;
Perla avea să arate în curând fațeta nevăzută
– căci nimeni nu avea la dispoziție această abilitate
De-a recunoaşte cauza primordială
de care se-nrădăcineaza toate,
unindu-le sub semnul Lunii…

*** XXI ***

"Prin bolta nopții străluceau luceferi
şi umbre descântau prin colțuri de clădiri,
Amestecând un iz misterios, de-un verde
– albastru, învălmăşindu-se în ceață,
De parcă dorind s-ascundă hoții care…
pe alocuri, pricinuiau mereu nenorociri;
Ei nu ştiau că e primejdios de a prăda
din templul sacru, în prag de dimineață,
Aşa că au venit cu toții, cu gând să strângă
perle, giuvaiere, esențe parfumate;
Dar nu s-au mulțumit, în lăcomia lor,
tot căutând printre ofrande amestecate,
Hotărând degrabă să treacă tot, prin foc şi spadă
– chiar şi vestalele neîntinate"
Astfel grăise perla nemuririi,
sub vraja sa urzind imaginile pline de orori,
Apoi continuând cu locurile tainice
de pe corabie, unde adăposteau comori,
Cu lux de amănunte, descoperind
de ce s-a abătut năpasta peste marinari –
Ieşise la lumină adevărul
– căci printre cei prezenți erau şi-acei tâlhari…

*** XXII ***

Vădit afectați de cele întâmplate,
fost-am majoritatea
cuprinşi de o tristețe –
Nu ne-am închipuit
că suntem înşelați
de cei pe care îi credeam umile fețe;
Ah, s-au îngrămădit prin colțuri,
speriați, atunci când prins-am noi de veste!
Dar n-or să scape ei de-a regelui dreptate
– şi cine va putea să o conteste?!
Sirenele şi-au strâns delfinii, pe sub valuri,
când cerul îşi schimbase nouri,
Balenele s-au scurs către adâncurile mării,
căci vântul îşi sustrase neguri,
Luminile s-au stins ca lacrimile lunii,
înecându-se în neanturile disperării,
Fulgerele s-au aprins
precum în ceasurile furtunii,
sub stigmatul acuzării.
Eram neliniştit,
căci nu ştiam ce-o să ne-aştepte,
în apropierea judecății:

“Avea dreptate zeul,
ca mânios să ne îngroape pe toți
sub valurile mării,
Ori poate… grăbit, căci nu dorea
să se milostivească de noi, nevinovații?”
Tot cugetam, cerşind spre cerul nopții
o clemență la ghearele abandonării.

**** XXIII ****

Plecasem capul, smerit,
cuprins de o tristețe molcomă, cumplită,
De parcă fost-am vinovatul,
acum învins de crunte remuşcări,
Îmi închegasem glasul,
lăsându-l părăsit
de lacrima enormă, chinuită,
Răsfrânsă la tot pasul,
cu zgomot surd,
întins de mii de întrebări.
Dar iată că regina mării,
vedea ceva măreț, în felul meu de-a fi,
Tot întinzându-şi mâna cu blândețe,
după mine, cel îngenuncheat,
Cu glasul mult prea dulce,
căutând un mod isteț,
de a mă linişti
De-mi spuse într-o clipă:
''Eşti plin de politețe,
dragul meu băiat!''…

N-am cutezat
să îmi ridic nicicând privirea,
mereu gândindu-mă la alții,
La soarta ce o vor împărtăşi în judecată,
zăcând apoi pe fundul mării,
N-am vrut să mă despart
de cei cu care împărțisem pâinea,
fiind ca frații –
Doream ca însăşi moartea
să ne ia pe toți, deodată,
în clipa vie a capitulării.

*** XXIV ***

Urmă o clipă de tăcere, când ea se duse către rege,
Cu glasu-i blând, să îi suprime asprimea judecății;
În jur, nici urmă de adiere,
nici valuri să alerge –
Doar noi, nevinovații, suspinând,
la iminența morții;
Până şi animalele marine s-au întristat deodată,
Lăsându-se plutind, alene,
amestecate-n spuma mării,
De parcă însuşi soarele,
de printre nori, cu fața sa, schimbată
Şi-ar fi diminuat lumina,
căutând a geme, strângându-şi norii.
Iar eu, îngenuncheatul, priveam adânc,
în sufletu-mi rănit,
Tot căutând un loc în care
să-mi ascund pe-o vreme, fericire,
Gândind că poate
mândrul rege al mării va fi de neclintit
Şi nici un strop de milă nu va curge,
împărtăşind iubire…

*** XXV ***

“M-ați mâniat enorm, tot pângărindu-mi templul,
Fără să cugetați măcar o clipă la sângele vărsat!
Nu mi-ați adus ofrande, pe altar,
nici nu v-ați închinat!
Şi vreți să fiți iertați, iar eu să uit… evenimentul?!
Dar, iată, judecata mea, asupra voastră, se apasă,
Că după fapte şi rasplata, în legea dreaptă, se cuvine;
Voiam să pierd pe toți,
în adâncul mării, drept pedeapsă,
Dar m-a înduplecat mireasa
– aşa că o sentință, îi va aparține!”
Răcnise zeul, cu glas diform,
gesticulând în aer cu tridentul
De parcă protesta că i s-a înlăturat
dorința sa de răzbunare,
Iar vântul, se-ntețise
când un dragon enorm țipa spre cerul
Din care Moartea însăşi tresărea,
tremurând, nerăbdătoare…

**** XXVI ****

Spre dreaptă judecată ne revenise-n apărare nereida,
Privind spre sufletele noastre, ca să distingă adevărul,
Apoi, ținând de mână pe măreţul rege, spuse ea:
"Răul care s-a înfăptuit nu l-aş putea schimba;
Cu milă către voi, iar martor judecății Cerul,
Cei care prin fapte s-au osândit, valurile, să îi ia!
Cât despre tine, cel ce stai îngenuncheat,
În sacrificiu, cu viața pavăză spre a lor,
Fie ca însuşi cerul nopții, înstelat,
Să te-nconjoare în onoare, ocrotitor –
Când nu vei mai avea o bucurie, pe-astă lume,
Cu drag, să te întorci la mine…"

Sfârşit

Cuprins:

Partea I

Partea a II – a

Partea a III – a

"Cascada sufletului tău.."

9786067750553